

magazín

ČÍSLO 3/95

ÚSMĚV

VYDÁVÁ
ČESKÁ
STOMATOLOGICKÁ
KOMORA
6x ROČNĚ

Jak Spejbla
bolel
zub moudrosti

NA BALI
JSOU ZUBY
SOUČÁSTÍ
DUŠE

DIVÁCI ŘEKLI
ANO

FOTOGRAFIE: LADISLAV ŠOLC

CENA
10 Kč

ČTENÍ O DĚTSKÝCH ZOUBCÍCH

SPEJBL A HURVÍNEK (JAKOŽ I MÁNIČKA SE ŽERYKEM) NESMRTELNÍ

V Plzni se zrodila nejen legenda pivní a škodoväcká, ale i legenda českého loutkoherectví – Divadlo Spejbla a Hurvínka. Někdy se uvádí také jen zkratkou S + H, což může znamenat SATIRA a HUMOR.

Dnešní protagonisté scény S + H se nevzdali ani v lýtých restitučních bojích – kdy se existence divadla doslova otrásla v základech – své touhy rozdávat radost a smích do dětských dušiček.

Divadlo zakotvilo v roce pětadesátého výročí svého vzniku v Dejvicích. A hraje se dál...

K FOTOGRAFIÍM NA TÉTO STRANĚ:

obr.1: Jubilea poprvé... Pan Spejbl se narodil před pětasedmdesáti lety. Jiřina Skupová, která byla nejen životní souputnicí zakladatele divadla Spejbla a Hurvínka Josefa Skupy – a která dlouhá léta vodila loutku Hurvínka – se narodila ještě o čtvrt století dříve... S legendárními postavičkami se nechal vyfotografovat současný ředitel divadla Miloš Kirschner.

obr. 2: Jubilea podruhé... Divadlo se po půl století působení v Římské ulici na pražských Vinohradech (u pověstných hasičů) bylo nuceno přestěhovat jinam – na Dejvickou do někdejšího objektu kina Solidarita.

Po zdařilé rekonstrukci se do nového stánku děti jen hrnou. A aby i jejich rodiče mohli zavzpomínat a ještě se přitom pobavit, připravilo pro ně divadlo hru s příznačným názvem: Spejbl a Hurvínka balancující a bilancující.

obr. 3: Jubilea potřetí... Mánička – a také pes Žeryk se narodili už před pětadesáti lety. Helena Štáchová, umělecká a životní partnerka Miloše Kirschnera spojuje svůj osud s divadlem S + H také už pěknou řádku let. Zdá se však, že navzdory času a tradici nejen na fotografii, ale i ve skutečnosti naopak mládnou...

Fotografie k článku z archivu Heleny Štáchové a Miloše Kirschnera

ČERNOBÍLÉ ÚSMĚVY

Fotografický humor Jindřicha Špicnera představuje v žertovné tvorbě různých žánrů a gusta spíše tu jemnější polohu. Jeho podstata je však jadrná jako autor sám. Ostatně, posuďte sami: Jednou nám Jindřich Špicner vyprávěl o nevědním setkání s člověkem, kterého potkal – u lékaře. Ten pán se zjevně necítil dobře, a tak mu Jindřich nabídl, že ho alespoň doprovodí domů. Když se pak loučili, vyměnili si vzájemně své adresy a telefonní čísla. Vděčný muž tehdy Jindřichovi pravil: „Moje číslo je 32 00 30. To si snadno zapamatujete – všechny zuby, žádné zuby, dva zuby ven...“

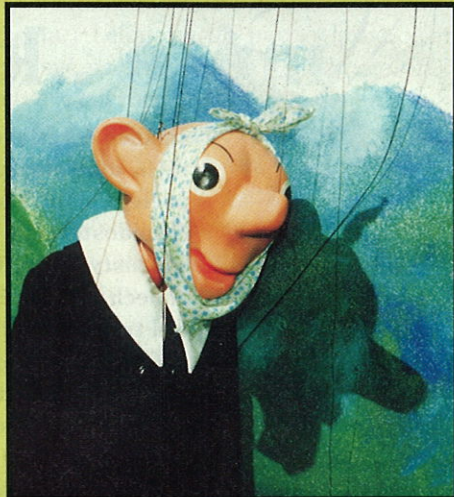
Jindřich Špicner díky své vzdělanosti a rozhledu vnáší do fotografií „obyčejných“ městských zátiší glosy v popisích zejména ve větších fotografických souborech, které často a s úspěchem vystavuje nejen v Čechách, vytvářejí ojedinělý svět postřehů a originálního myšlení tohoto autora. Nezřídka si dělá legraci přímo z iluzí našeho vnímání a z toho, čemu by divák rád věřil – ale co je pochopitelně úplně jinak. Neviděli jsme jedinou Jindřichovu fotografii, na níž by byl vyobrazen nějaký člověk. Přítomen je ovšem na každém jeho snímku intenzivněji, než kdyby tam stál coby figura nebo nicneříkající obličej.

◀ Staré-li zašlo, novému žijme...
Fotografoval Jindřich Špicner

Jak Spejbla bolet zub moudrosti

1. Mánička: „Co to vidím, pane Spejble...?“

2. „...vepředu vypadáte jako babička – ale na zdi za vámi jako čert!“

3. Spejbl: „Jen se mi, Máničko, posmívej! Dal se mi do zubu moudrosti červotoč.“

4. Hurvínek: „Jo, to by tatuldo chtělo zubaře!“

5. Spejbl: „Ale Hurvajs, jak to mluvíš! Správně se přece říká STOMATOLOGA. A pak – mně už pomůže jedině pan ŘEZBÁŘ. Ten vezme pilku, nebozízek...“

6. „...a koukněte, jakej zase budu fešák!“

7. Mánička: „Ale pane Spejble, já myslím, že spíš než tu pilku to chtělo zavčas pořádný kartáček na zuby.“

8. Spejbl: „To bych ale nejdřív musel vědět, kam jsem si ho před pětasedmdesáti lety založil, víš?“

9. Hurvínek: „A pak máme tatuldovi věřit, že má nějaký zub moudrosti! Chachááá...!“